

Venus

Nicu Hăloiu

Venus

O, Venus fără brațe, te-au scos din marea-adâncă
pe când nemărginirea îți era mormânt,
superbă frumusețe ce ai stat prinsă-n stâncă
și-ai fost eliberată de sculptorul cel sfânt
ce te-a redat luminii, cu pătimașa-i muncă!

Te-a așezat pe soclu, în templu, ca o strajă,
apoi, a pus în tine, din dragoste, o vrajă:
ca orice muritor, pe trupu-ți, de te-atinge,
să simtă-n el cutremur, cum viața i se stinge.

Îndrăgostit de tine, tot el a fost cel care
uitând de vraja pusă, a vrut o-mbrățișare!
dar ție, ți-a fost milă de bietul muritor
și până-al prinde vraja și moartea să-l înhațe,
din marmura-ți divină, pătrunsă de amor,
din dulcea-mbrățișare, ți-ai smuls a tale brațe!

Te-ai gândit de-asemeni, că-n marea cea adâncă,
tu vei renaște iarăși, ascunsă-n altă stâncă,
dar azi, privești tăcută la cei ce te privesc
și nu mai poți renaște din somnul tău lumesc!